

O právu Evropanů na biokulturní kontinuitu

V prosinci 2002 publikoval časopis Science Rosenbergovu studii o genetické struktuře lidstva. Při analýze genetického základu 1 056 lidí z 52 různých etnických skupin [Volksgruppe] vykryštovalo šest hlavních genetických klastrů, z nichž pět odpovídá geografickým velkoprostorům (Afrika, Eurasie, Východní Asie, Oceánie, Amerika). V srpnu roku 2008 tým kolem Johna Novembre ve studii **Genes mirror geography within Europe** přesvědčivě předvedl, jak přesně lze s pomocí genetického základu [Erbsubstanz] určit původ. Badatelé prozkoumali genetický materiál 1 387 Evropanů a zjistili, že: genotyp a geografický původ spolu korelují tak úzce, že je možné říci, z které země zkoumaná osoba pochází, příp. k jaké populaci [Volk] nebo i etnické skupině přísluší. Ve Švýcarsku takto mohly být od sebe rozlišeny tři hlavní jazykové skupiny! Novembre se dokonce domnívá, že brzy bude možné původ jednotlivých Evropanů určit „často přesně na několik set kilometrů“. (!)

Co si s těmito poznatky počít? Podle UNESCO nesmí být nikdo redukován na své genetické kvality [Eigenschaften] a diskriminace kvůli genetickým kvalitám je vyloučena. Toto má konkrétně za následek, že kupříkladu selektivní imigrační politika na základě genetické blízkosti či vzdálenosti přistěhovalce k obyvatelstvu přijímací země byla prohlášena za nepřipustnou. Tím se ovšem program UNESCO ocitá v rozporu s myšlenkou ekologicky motivované ochrany biodiverzity. Pod touto důslednou ochranou je z ekologické perspektivy třeba vidět takovou formu ochrany, která nečiní rozdíl mezi zvířecí, rostlinou a lidskou říší, tzn., že pečuje o všechny druhy stejně. **Není kupříkladu možné varovat před nebezpečím invazivních cizích [gebietsfremden] organismů pro domácí faunu a flóru a zároveň v lidské sféře aktivně podporovat masové přistěhovalectví alogenních.** Kdo chce chránit domácí biotopy, musí před riziky vytlačení chránit vedle domácích zvířat a rostlin jako skupinu i domácí lidi. **Konsekventní ekologie se před člověkem nemůže zastavit.**

Kdo chce v lidstvu vidět jen houf jedinců, kteří potřebují ochranu, pomíjí důležitou část reality: jedinec v normálním případě přísluší ke skupině, které rovněž náležejí práva – zvláště **právo na biokulturní kontinuitu**. Rostlinným a zvířecím společenstvím je právo na kontinuitu principiálně přiznáváno: tvoří podstatu politiky ochrany přírody. Naproti tomu u lidských společenství již za samozřejmé pokládáno není. Zejména v Evropě se postupně prosadila představa, že domácí společenství jsou něčím zastaralým a nebezpečným. Aby se etnické uvědomění evropských národů oslabilo, byla v posledních desetiletích ve znamení Evropského společenství a Evropské unie prohlášena xenofilie za morální imperativ a soužití lidí z celého světa jednostranně a nereálně definováno jako obohacení. Propagátoři této politiky spatřují v klesající jednotnosti původních evropských populací pokrok; z ekologického hlediska je však tento vývoj nutno hodnotit jako negativní.

Na závěr si připomeňme, že práva, včetně práva na budoucnost, nepadají z nebes – *je třeba je vybojovat...*

Podle článku Jana Mahnerta, *Über die menschliche Biodiversität*, v: *Der Zeit Geist* č. 8/2010.